

РЕШЕНИЕ

№ 1587

гр. София, 29.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 57 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИХАИЛ ДР. ДРАГНЕВ

при участието на секретаря ВЕСЕЛА М. МАРИНОВА
като разгледа докладваното от МИХАИЛ ДР. ДРАГНЕВ Гражданско дело № 20231110112020 по описа за 2023 година

Предявени са искове от ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД чрез юрк. Ирина Кузамнова /л.19/ по чл. 422 ГПК вр. чл. 411 КЗ и чл. 86 ЗЗД за сумата от 2710,18 лв., представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско“ за вреди на лек автомобил „БМВ 530“ с рег.№ СВ 6640 ВК, причинени при ПТП настъпило в гр. София на ул. „Бойчо Бойчев“ на 31.03.2017 г., вследствие виновно, противоправно поведение на водач на л.а. „Волво FX12“ с рег. № СО 4444 ВМ, чиято гражданска отговорност е била застрахована от ответника по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законна лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението – 26.11.2021г., до окончателното изплащане на вземането. До ответника е отправена претенция за процесната сума, но плащане не постъпило, поради което ищецът претендира и мораторна лихва в размер на 263,49 лв. за периода 18.01.2018 г. – 25.11.2021 г. Претендират се съдебните разноски.

По иска по чл. 411 КЗ ищецът твърди, че в срока на застрахователното покритие по договор за имуществено застраховане по застраховка „Каско“ е настъпило събитие - ПТП, в причинна връзка с което са причинени щети на застрахования автомобил. Твърди, че е изпълнил задължението си за заплащане на застрахователно обезщетение чрез заплащане на извършения в сервиз ремонт, като платеното обезщетение е в размер на 2695,18 лв. и са сторени ликвидационни разноски в размер на 15 лв. Твърди, че ответникът е застраховал гражданската отговорност на делинквента, поради което спрямо него в полза на ищеца възниква регресно вземане за платеното обезщетение. На ответника е изпратена регресна покана за заплащане на горепосочената сума за заплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски, като плащане не е постъпило.

В законоустановения срок ответникът „ЗАД ОЗК ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД чрез пълномощника си юрк. Том Тодоров е депозирал отговор на исковата молба, в който оспорва исковите по основание и размер. Оспорва механизма на ПТП, причинната връзка между вредите и процесния инцидент, прави възражение за съпричиняване. Твърди необосновано завишаване на размера на определеното от ищеца обезщетение, оспорва

претенцията за лихва.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност по реда чл. 235 от ГПК, намира за установено следното:

Относно иска по чл.411 ал.1 от КЗ

От разпоредбата на чл.411 ал.1 от КЗ се установява, че предпоставките за уважаване на предявения иск са: 1. настъпила суброгация на ищеца в правата на увреденото лице – 1) за което да е възникнало вземане по деликтно правоотношение на осн. чл. 45 ЗЗД; 2) да е бил сключен договор за имуществено застраховане, в изпълнение на който 3) застрахователят да е изплатил на застрахования застрахователното обезщетение и 2. причинителят на вредата да има сключен валиден застрахователен договор с ответника по застраховка „Гражданска отговорност” /ГО/.

С доклада по чл. 146 ГПК като безспорно между страните е отделено:

Заплатена с преводно нареждане от 25.08.2017 г. от страна на застрахователя „ЗАД Армеец“ АД на доверен сервиз на „Ауто Бавария“ ООД сумата 2695,18 лв. за отстраняване на вредите по автомобил „БМВ 530“ с рег.№ СВ 6640 ВК.

Видно е от представената по делото застрахователна полица, че към 31.03.2017 г. между собственика на автомобил „БМВ 530“ с рег.№ СВ 6640 ВК и ищцовото дружество ЗК „Лев Инс“ АД е било налице облигационно правоотношение по договор за имуществена застраховка „Каско”.

Видно е от представената по делото застрахователна полица, че към 31.03.2017 г. между собственика на автомобил „Волво ФХ12“ с рег. № СО 4444 ВМ и ответното дружество „ЗАД ОЗК Застраховане“ АД е било налице облигационно правоотношение по договор за „Гражданска отговорност на автомобилиста”.

Ответникът оспорва механизма на ПТП доколкото счита, че същият не е бил доказан в условията на пълно и главно доказване, както и че част от описаните вреди по автомобил „БМВ 530“ с рег.№ СВ 6640 ВК не се намират в причинно следствена връзка с процесното ПТП.

За настъпилото ПТП е съставен двустранен констативен протокол от 31.03.2017г. Същият е частен писмен документ, подписан от двамата водачи, съдържанието на който съдът кредитира, тъй като не противоречи на останалия доказателствен материал по делото. Следва да се вземе предвид, че в него водачът на автомобил „Волво ФХ12“ с рег. № СО 4444 ВМ се е признал за виновен за настъпване на ПТП-то.

Също така от показанията на свидетеля и заключението по САТЕ, което съдът цени като обективно и компетентно, се изяснява механизмът на настъпване на ПТП-то, а именно:

На 31.03.2017г. товарен автомобил „Волво ФХ12“ с рег. № СО 4444 ВМ се движел по ул. „Бойчо Бойчев“ и срещу № 93 водачът реализирал ПТП със спрелия пред него на пешеходна пътека лек автомобил „БМВ 530“ с рег.№ СВ 6640 ВК.

От описа за щети, протокола за ПТП, свидетелските показания и заключението по САТЕ се установява, че щетите по лек автомобил „БМВ 530“ с рег.№ СВ 6640 ВК са на следните части/детайли: задна броня, светлоотразител в задна броня, капак на багажник.

Заключението по СТЕ категорично установява, че е налице причинно – следствена връзка между механизма на ПТП, описан в исковата молба, както и горепосочените увреждания по лек автомобил „БМВ 530“ с рег.№ СВ 6640 ВК.

Съгласно чл. 20, ал. 2 ЗДвП Водачите на пътни превозни средства са длъжни при

избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

В случая, с оглед приетия механизъм на ПТП, съдът намира, че водачът на товарен автомобил „Волво ФХ12“ с рег. № СО 4444 ВМ не се е движел със съобразена скорост и дистанция, която да му е позволявала да спре при всяко предвидимо препятствие, в случая при спрял пред него на пешеходна пътека лек автомобил.

Ето защо следва да се приеме, че водачът на товарен автомобил „Волво ФХ12“ с рег. № СО 4444 ВМ е осъществил нарушение на правилата за движение по пътищата, а именно на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, което е предизвикало процесното ПТП.

Съобразно чл. 45, ал. 2 ЗЗД вината при непозволено увреждане се предполага до доказване на противното, като в тежест на ответника е било да опровергае презумпцията по чл. 45, ал. 2 ЗЗД, което по делото не е направено. Тук е важно да се отбележи, че в протокола за ПТП водачът на товарен автомобил „Волво ФХ12“ с рег. № СО 4444 ВМ се е признал за виновен за настъпване на процесното ПТП.

По възражението за съпричиняване:

Съдът намира, че не е налице съпричиняване от страна на водача на л.а „БМВ 530“ с рег.№ СВ 6640 ВК. С доклада по делото в тежест на ответника е било разпределено да докаже наличието на съпричиняване, което не е сторено. Няма данни водачът на увредения автомобил да е нарушил правилата за движение по пътищата. Напротив, от АТЕ и свидетелските показания се установява, че водачът на л.а „БМВ 530“ с рег.№ СВ 6640 ВК към момента на настъпване на удара е бил спрял на пешеходна пътека, намираща се на платното за движение. Тоест, следва да се приеме, че водачът на л.а „БМВ 530“ с рег.№ СВ 6640 ВК не е осъществил противоправно действие, с което да е станал част от причината за настъпване на ПТП-то.

С оглед горното съдът приема, че с плащането на застрахователното обезщетение /стойността на услугата по възстановяване и отстраняване на щетите/ от страна на ищеца за него е възникнало по силата на закона суброгационно право спрямо причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ - ответника. Обхватът на суброгационното право зависи от размера на застрахователното обезщетение, което застрахователят е платил, и от размера на обезщетението, което третото лице като деликвент дължи съгласно чл. 45, ал. 1 ЗЗД на застрахования. Причинителят на вредите, респ. неговия застраховател по ГО, не може да бъде задължен да плати повече, отколкото са задълженията на деликвента към увреденото лице, нито повече от платеното от самия застраховател.

Видно от заключението на САТЕ стойността на причинените щети на увредения автомобил към момента на процесното застрахователно събитие по средни пазарни цени за ремонт на автомобила е 2695,18 лв.

Според чл. 499 ал.2 пр. първо КЗ, при вреди на имущество обезщетението не може да надвишава действителната стойност на причинените вреди.

При определяне размера на дължимото обезщетение следва да се отчита уговорката между застрахования и застрахователя - чл.400 ал.1, ал. и ал.3 от КЗ . При положение, че друго не е уговорено се приема, че застрахователната сума е определена съгласно действителната стойност и следователно дължимото застрахователно обезщетение следва да се определи в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането, като не следва да се прилага коефициент за овехтяване, тъй като последният е

инкорпориран в самата застрахователна стойност и действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество/ ал.2/, т.е по пазарната му стойност./ тези, за привеждане на увреденото МПС в изправно техническо състояние, тоест, годно за движение. Макар и частите, които са повредени, в действителност да не са били нови към датата на настъпване на ПТП, няма как да се вмени в задължение на застрахованото лице да намери части, със същата степен на използване и то ще е принудено да закупи нови и техният размер е неговата действителна вреда/.

В тази насока ВКС се е произнесъл и в Р № 115 от 9.07.2009 г. на ВКС по т. д. № 627/2008 г., II т. о., ТК и Решение № 209 от 30.01.2012 г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т. о., ТК, решение № 6 от 2.02.2011 г. на ВКС по т. д. № 293/2010 г., I т. о., решение № 79 от 2.07.2009 г. на ВКС по т. д. № 156/2009 г., I т. о на ВКС.

Конкретиката на случая сочи, че действителната стойност на увреденото имущество е 2695,18 лв./заключение по САТЕ/ и до който размер ищецът има право да получи плащане по регресната претенция, при условие че е платил такова обезщетение.

Автотехническата експертиза опровергава твърденията на ответното дружество, че сочените от ищеца разходи за ремонт на увредения автомобил за в завишен размер.

В настоящия случай ищецът е заплатил обезщетение точно в размер на 2695,18 лв., съответно до същия е възникнало неговото суброгационно право.

Съгласно чл. 410, ал. 1 КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноси, направени за неговото определяне. Служебно известно на съда е, че обичайните разноси за определяне размера на обезщетението са в границите на 15 лв. - 25 лв. За ликвидационни разходи се претендира сумата от 15 лв., която също следва да бъде присъдена.

Следователно искът следва да бъде уважен до пълният му предявен размер от **2710,18 лв.**

Относно иска по чл.86 ал.1 от ЗЗД

-

Съгласно чл. 412, ал. 3 КЗ застрахователят по застраховка "Гражданска отговорност" следва в 30 дневен срок да определи и изплати размера на своето задължение или мотивирано да откаже плащането по предявената претенция от застрахователя по имуществена застраховка, който е встъпил в правата на застрахованото лице.

След изтичането на този срок застрахователят по застраховка "Гражданска отговорност" изпада в забава на осн. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Претенцията по щетата е била предявена от ищцовото дружество на 18.12.2017г./входяща в администрацията на ответното дружество дата/. Без значение е, че след изтичане на 30-дневния срок на 30.01.2018г. от ответното дружество е постановен отказ за плащане по регресната претенция по щета № 0000-1261-17-251418.

Тоест, длъжникът е изпаднал в забава в деня след изтичане срока за произнасяне на 19.01.2018г. Претендира се обезщетение за забава за периода 18.01.2018 г. – 25.11.2021 г. в размер на **263,49 лв.**

Съдът намира, че размерът на обезщетението за забава за периода, за който се дължи от 19.01.2018г. до 25.11.2021 г., изчислен с лихвен калкулатор, е 1059.22 лв.

Този размер надвишава претендираната сума, ето защо искът следва да се уважи изцяло.

Относно разноските по производството:

-

Разноски на ищеца: ДТ – 158,41 лв.; Депозит АТЕ – 300 лв.; Депозит за призоваване на свидетел – 30 лв.; юрисконсултско възнаграждение в минимален размер за исковото и заповедното производство 150 лв. или общо 638,41 лв.

На осн. чл. 78, ал. 1 ГПК с оглед изхода на делото на ищеца се дължат разноски в пълен размер от **638,41 лв.**

Мотивиран от гореизложеното, Софийският районен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на **чл.422 от ГПК**, че **ЗАД „ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ” АД** с ЕИК:121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, дължи на **„ЗК ЛЕВ ИНС“ АД** с ЕИК:121130788, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ”Симеоновско шосе“ № 67А, заплащането съобразно заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 19.07.2022г. по ч.гр.д. № 67983/2021г. по описа на СРС, П г.о., 57- ми състав, както следва:

- на основание **чл. 411, ал.1 КЗ** сумата **2710,18 лв.**, представляваща неплатен размер на регресна претенция за платено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски по имуществена застраховка „Каско” относно „БМВ 530“ с рег.№ СВ 6640 ВК, поради настъпило в района на гр. София, на ул. „Бойчо Бойчев“, пътнотранспортно произшествие от 31.03.2017г. по вина на водача на товарен автомобил „Волво ФХ12“ с рег. № СО 4444 ВМ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.11.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

- на основание **чл.86, ал.1 от ЗЗД** сумата от **263,49 лв.** – представляваща обезщетение за забавено изпълнение върху главницата от 2710,18 лв. в размер на законната лихва за периода от 18.01.2018 г. – 25.11.2021 г.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ” АД с ЕИК:121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, **ДА ЗАПЛАТИ** на **„ЗК ЛЕВ ИНС“ АД** с ЕИК:121130788, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ”Симеоновско шосе“ № 67А, на основание **чл. 78, ал. 1 от ГПК** сумата от **638,41 лв.**, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____